

MINDEN FORRÁSOM BELŐLED FAKAD.

(ZSOLT 87,7)

*C év – Nagyböjt 2. vasárnap**Gondolatok vasárnapra***NEGATIVITÁSBÖJT** - *(Magyar Kurír)*

Mivel sokszor elég negatív vagyok, és a környezetemet időnként kikészítik a szurkálódó megjegyzéseim, úgy döntöttem, rám férne egy ilyen jellegű böjt. Elhatároztam, hogy egy hónapig fékezem a nyelvemet, és semmi negatívot nem mondok.

Sajnos kudarcot vallottam. Sőt, kellő elszántság híján az utolsó hétre meg is feledkeztem az elhatározásomról. Mégis tanulságos volt: néhány fontos felismeréssel gazdagodtam.

Az egyik, hogy sokat segített, hogy a böjtöt két barátnőm is vállalta. Beszélgettünk róla, biztattuk egymást. Igazából csak akkor kezdtem megfeledkezni az elhatározásomról, amikor már nem számoltam be róla a barátnőimnek. Megértettem, milyen sokat jelent a barátok jelenléte a küzdelmekben.

A legnehezebb az volt, hogy észrevegyem a negatív gondolatokat. Általában azonnal kimondom a rosszat, amint eszembe jut. A böjt idején egyfolytában figyelnem kellett, hogy ne tegyem. Rájöttem, hogy az esetek felében valószínűleg észre sem veszem, mennyire negatív vagyok. Ráadásul a mai kultúrában, a közösségi médiában sokszor az tűnik jófejnek, aki másokat aláz. Állandóan emlékeztetnem kellett magamat a böjtre.

Végül arra is rájöttem, hogy nemcsak másokkal, hanem saját magammal is negatív vagyok. Hányszor mondom magamnak, hogy milyen hülye vagyok. Mintha másokkal kedvesnek kellene lennünk, magunkat viszont bármikor gyalázhatnánk. Pedig Isten képmásaként engem is ugyanolyan tisztelet illet, mint bárki más.

Nyilvánvaló, hogy az életben a jóra, a pozitívra érdemes törekedni. Mégis hasznos olykor a negatívumokra is figyelni, és foglalkozni azok gyomlálásával – éppen azért, hogy jobban észrevehessem Isten számtalan ajándékát, és ami még fontosabb: általuk az Ő ajándékozó szeretetét.

Ezért talán újra megpróbálom a negatívitásböjtöt, esetleg rövidebb ideig, mondjuk egy hétig. S mikor volna rá alkalmasabb idő, mint nagyböjtben?

NAGYBÖJT 2. VASÁRNAPJA – *Csertő János OP*

Urunk színeváltozása és a nagyböjt között szoros kapcsolat van. Haladunk Urunk szenvedése és feltámadása felé, Urunk színeváltozása pedig előlegezése a feltámadásnak. Bátorítást kapunk, hogy a nagyböjttel járó önmehtagadásokat és bűnbánati cselekedeteket erős lélekkel vállaljuk. A másik, amire figyelmeztetést kapunk, az az hogy a kísértésekkel szemben való harc bármennyire is fontos, a lelkiélet sokkal több. Nemcsak a bűnt kell kerülnünk, hanem az erényeket is meg kell szereznünk.

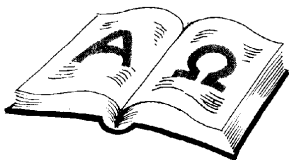

A tanítványok még inkább megértették, hogy Jézus számukra élet és világosság. Egyek vele érzületben és kegyelemben. Mesterükhöz és tanításához kell kötni magukat. Mindinkább beleélték magukat a húsvéti titokba, megértették, hogy Krisztus szenvedése és áldozata vezet el a megdicsőülésbe. Nekünk is osztoznunk kell szenvedésében és áldozatában, ha részesülni akarunk a megdicsőülésben. (Ter 15,5-12. 17-18)

Mózes és Illés tanúságot tesznek a Messiás mellett, a tanítványokkal pedig megértetik, hogy Urunk szenvedése is hozzátartozik a húsvéti titokhoz. Az örök boldogság reménye azonban megkönnyíti és megédesíti szenvedéseinket. Tartsunk ki tehát hitünk gyakorlásában. ((Fil 3,17-4,1)

Míg Jézus szenvedése az ő emberségéről beszél, addig a tábor-hegyi jelenet az ő istenségének nagyságát tárja elénk. Hozzá hasonlóan külsőleg mi is emberi gyarlóságunkban mutatkozunk, holott a megszentelő kegyelem révén Isten gyermekei vagyunk. Gondoljunk tehát méltóságunkra. S ha vétettünk ellene, bűnbánattal tegyük azt jóvá. (Lk 9,28b-36)

† EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből (Lk 9,28b-36)

Abban az időben Jézus kiválasztotta Pétert, Jánost és Jakabot, és fölment velük a hegyre imádkozni. Míg imádkozott, arca teljesen átváltozott, ruhája pedig hófehéren ragyogott. S íme két férfi beszélgetett vele: Mózes és Illés. Megdicsőülten jelentek meg, és haláláról beszélgettek, amelyet Jeruzsálemben kell majd elszenvednie. Pétert és társait elnyomta az álom. Amikor fölébredtek, látták dicsőségét és a mellette álló két férfit.

Azok már épp menni készültek. Péter akkor így szólt Jézushoz: „Mester, jó nekünk itt lennünk! Hadd csináljunk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.” Nem tudta ugyanis, hogy mit mondjon. Közben felhő támadt és beborította őket. A felhőben félelem szállta meg őket.

A felhőből szózat hallatszott: „Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok.” Miközben a szózat hangzott, Jézus ismét egyedül volt. Ők pedig hallgattak, és senkinek sem árultak el semmit abból, amit láttak.

Ezek az evangélium igéi.

SEGÍTŐ KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUM FELDOLGOZÁSÁHOZ

Mit jelent számomra a várakozás?

Botrányt jelent-e számomra a magam vagy mások szenvedése?

Kire vagy mire alapul a reményem?

Felfedezem-e a szenvedésben Isten üzenetét, jelenlétét?

Hogyan állok mások mellé, ha szenvednek, imádkozom-e a szenvedőkért?

CSILLAGÓRÁK – Lukács László

Stefan Zweig az emberi történelem néhány nagy tettéről és felismeréséről számol be egyik könyvében evvel a címmel. „Az emberiség csillagórái”. Az apostolok napról napra együtt voltak ugyan Jézussal, mégis jöttek olyan pillanatok, amelyekben különösen mélyen megragadta, megrendítette őket jézus személye. Ilyen „csillagóra” lehetett a színeváltozás jelene is.

PÉTER, JAKAB ÉS JÁNOS IMÁJA – Benyik György

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és mi veled tartottunk a hegyre.

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és felfénylett előttünk arcod.

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és dicsőséged betöltött minket.

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és minket elnyomott az álom.

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és mi azt éreztük, jó nekünk itt lenni.

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és félelem szállt le ránk. Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és mi hallottuk hangod.

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és mi elhallgattunk.

JÉZUS „HEGYEI”

„Egyszer olvastam egy náci fogoly levelét, amelyben az illető nagy örömmel írt családjának, arról tudniillik, hogy új cellába helyezték. Eddig csak a négy csupasz falat látta, most viszont a cellának van felső ablaka, s ezen keresztül láthatja a ragyogó reggeli ég egy darabját, éjjel pedig néhány csillagot. Mindez óriási kincset jelent számára. Elolvastam ezt a levelet, aztán kitekintettem ablakomon, és megbámultam az óriási égboltozatot. Ezerszer olyan gazdag voltam, mint az a

nyomorult rab, de nagy gazdagságomban még csak egy kis részét sem éreztem annak az örömnél, amelyet az megélt, szemlélve azt a darabka eget (A. de Mello).

A LEJTŐN CSAK TÉRDELVE LEHET MEGÁLLNI - (Gyökössy Endre)

Volt a tanítványok életében egy rövid szakasz, ami meglepően hasonlít egy-egy mostani gyülekezet életére: a mennybemenetel és pünkösöd közötti tíz nap. Miért? Mert Jézus már nem volt velük, a Szentlélek még nem volt bennük. Kedves vidéki atyámfia mondta: „Kiüresedett a templomunk, elhagyott bennünket az Úr!” (Persze ezt a megállapítást meg lehetne kérdőjelezni, de ő így mondta.) Sok lelkipásztor, sőt egyszerű hívők is őszintén panaszoznak: „Mendegélnek a dolgok, mendegélnek - de lélektelenül.” Hiányzik Isten Szentlelke.

Nos, vizsgáljuk meg, hogyan kerültek ki ebből a tíz naptól a tanítványok. Mert kemény tíz nap volt az - a mi életünkben, egy-egy gyülekezet életében pedig évekig, sőt évtizedekig is eltarthat ez a „tíz nap”. Isten Igéje azt mondja, ebből a csődből úgy jöttek ki a tanítványok, hogy *emlékeztek* arra, amit Jézus mondott nekik: „*Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottátok tőlem, hogy*

János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg”.

Életünk mélypontjain mire szoktunk emlékezni? Mi jut az eszünkbe, amikor nagyon szorít az élet?

Egy férfi elmondta, hogy nagyon mélypontra került az élete; érezte, vagy megőrül, vagy meghal. Egyszer csak a szobája falán észrevette egy lemeszelt kereszt kontúrjait, és elkezdte azt nézni. S míg nézte, Igék jutottak eszébe, prédikáció-töredékek, amiket az elmúlt évtizedekben hallott az istentiszteleteken. Napokig, hetekig egy-egy mondatból élt. Amikor úgy érezte, hogy végképp csúszik lefelé, a halálba vagy az örületbe, akkor egyszer eszébe jutott, amit valamikor tőlem hallott: *A lejtőn csak térdelve lehet megállni.* - „Abból éltem, hogy letérdeltem és kibírtam...” - mondta el később.

Valaki kérdezhetné: Miért is járok minden vasárnap templomba, mikor annyi mindent elfelejték abból, amit ott hallok?... - Lehet, hogy hétfőn már nem tudjuk, mit hallottunk, de öt hónap, vagy öt év múlva, életünk egy mélypontján előbukkan egy mondat, és életben, üdvösségben tart a lejtőn, és kibírjuk saját életünket! ➔ *Nincs hiábavaló igehallgatás! Isten Szentlelke a kellő pillanatban mozgósítja azt az Igét, amire szükségünk van.*

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész ☎ 20/ 77-386-55; 30/ 849-8280

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkapolna: szentmise vasárnap 11 órakor